

Chương 202: Charlotte Cứ Luôn Nghĩ Về Reinhardt

(Số từ: 4353)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:38 AM 24/04/2023

—Chủ nhật...

Cung điện Hoàng gia, Emperatos.

Charlotte ngồi trên ghế sofa trong văn phòng của Hoàng đế, mặc triều phục.

Và đối diện với Charlotte là Bertus, người cũng mặc một chiếc áo choàng như vậy.

Hai người bọn họ đang đợi Hoàng đế, nên lúc này chỉ có hai người họ trong văn phòng rộng rãi đó.

Họ đã không tập trung ở đó vì một cái gì đó lớn đã xảy ra. Hoàng đế sẽ chỉ gọi họ đến nơi đó theo định kỳ. Mục đích của ông là để nghe từ những đứa con của mình về tình hình của chúng ở Temple. Hành động như bất kỳ bậc cha mẹ nào khác, ông ấy chỉ kiểm tra xem con mình có làm tốt không.

Tất nhiên, điểm khác biệt duy nhất là nếu những đứa trẻ đó không phải chịu lệnh nghiêm ngặt trực tiếp từ Hoàng đế, thì một trong số chúng chắc chắn sẽ chết hoặc bị tiêu diệt hoàn toàn.

Không có cuộc trò chuyện nào giữa họ, vì họ không thực sự có quan hệ tốt. Nếu họ giao tiếp bằng mắt, chỉ những điều khó chịu sẽ rời khỏi miệng họ.

Tuy nhiên, có một chủ đề sẽ không gây ra bất kỳ sự ghét bỏ nào giữa họ nữa.

“Reinhardt có kế hoạch thiết lập các cửa hàng ở mọi ga tàu mana?”

Nói chính xác, chủ đề đó là Reinhardt.

Bertus thích Reinhardt, mặc dù anh ấy có tính khí rất cáu kỉnh, nhưng anh ấy vẫn là người sẽ làm bất cứ điều gì mình phải làm, và anh ấy thực sự đã thể hiện khá tốt trong nhiệm vụ nhóm, và mặc dù Reinhardt có vẻ không để có nhiều tham vọng, anh ta thể hiện đúng lòng tham của mình khi cần thiết, đó là lý do tại sao Bertus thích Reinhardt. Trên thực tế, Bertus đã thực sự giúp đỡ Reinhardt và bỏ qua nhiều thứ khác nhau.

Một ví dụ điển hình là Bertus đã bỏ qua rằng Reinhardt đã thân với Charlotte de Gardias, người ở Class B và là đối thủ cạnh tranh trực tiếp của mình, với tư cách là một người nào đó từ Class A. Bertus thực sự đã không nói bất cứ điều gì với Reinhardt về vấn đề đó.

Trên thực tế, cả hai người họ đã cố gắng hết sức để tìm Reinhardt theo cách riêng của họ khi anh ta biến mất.

Dù sao, Reinhardt là điểm chung mà cả Charlotte và Bertus đều chia sẻ.

Bertus có điều gì đó muốn đề xuất với Hoàng đế vào ngày hôm đó, vì vậy anh ta đã cố gắng bịt miệng Charlotte trước khi cô ấy có thể làm hỏng nó, nói với cô ấy rằng chính Reinhardt là người lên kế hoạch cho tất cả những điều đó chứ không phải mình.

Nội dung của đề xuất đó là thành lập các cửa hàng ở tất cả các ga tàu mana trên khắp thủ đô. Các nhà ga hiện tại chỉ có các cơ sở để thực hiện chức năng của chúng như các nhà ga, nghĩa là điểm lên xuống và quầy bán vé.

Lịch sử của các chuyến tàu mana chưa dài đến mức mọi người đã nghĩ về cách họ có thể sử dụng không gian trống.

Tuy nhiên, sau đó Reinhardt xuất hiện và nói rằng Bertus muốn sử dụng nó.

“Nói chính xác, Reinhardt chỉ đưa ra gợi ý, chủ sở hữu thực sự sẽ là băng Rotary.”

“Tại sao anh lại giúp cậu ấy làm việc đó?”

Bertus cười toe toét trước câu hỏi của Charlotte về việc tại sao mình lại giúp Reinhardt.

“Bọn anh sẽ chia lợi nhuận. 90/10.”

“90%? Anh là đồ khốn, anh biết không?”

Charlotte chắc chắn rằng Bertus là một tên khốn đến mức cô ấy chỉ tình cờ tin rằng anh ta sẽ làm điều gì đó như thế.

Tất nhiên, Reinhardt là một đứa con hoang - theo quan điểm của Charlotte de Gardias thì đúng như vậy. Bertus hơi mở miệng không thể tin được.

“...Em gái, tôi biết em rất ghét tôi, nhưng không phải hơi nhiều sao? Làm sao tôi có thể lấy 90%?”

“... Thật sao? Điều đó không phải là khá bất ngờ sao?”

“Tôi biết mình là người thiếu chữ tín, thiếu chữ tín nhưng tôi vẫn có đạo đức kinh doanh của mình.”

“Ôi trời, tôi ngạc nhiên là anh biết nhiều như vậy, và càng ngạc nhiên hơn là anh không sửa chữa phần đó của mình mặc dù anh biết.”

“Em gái thân yêu của tôi, em không khác tôi là mấy, vậy tại sao em lại như thế này?”

Dường như những tia lửa đang bay giữa họ, khi họ đang nhìn chăm chăm vào nhau.

“Dù sao thì, đây không phải là công việc kinh doanh của tôi, đó là đề xuất của Reinhardt, vì vậy nếu nó không được thông qua, người sẽ chịu thiệt thòi là Reinhardt chứ không phải tôi, vì vậy tôi

muốn em cho tôi nghỉ ngơi và không vô ích gây ra vấn đề.”

"Cũng tốt. Đó không phải việc của tôi, nhưng tôi không biết rằng anh lại quan tâm đến Reinhardt rất nhiều.”

Trước nụ cười hơi mỉa mai của Charlotte, Bertus nhấp một ngụm trà, ra hiệu rằng không có gì to tát. “Dù sao thì người quý giá của em gái tôi cũng rất quý giá đối với tôi.”

Những từ này tưởng chừng như vô nghĩa, nhưng thực chất lại ẩn chứa vô số thông điệp, thậm chí có những thứ còn không thể nhận ra.

Người quý giá của kẻ thù cũng là quý giá của chính mình.

Quý giá đầu tiên và cuối cùng trong cụm từ đó mang hai ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Tuy nhiên, biểu hiện của Charlotte vẫn bình tĩnh, ngay cả sau khi nghe những lời đó. Thậm chí không thể đọc được một cảm xúc nào từ khuôn mặt lạnh lùng hoàn hảo của Charlotte.

“Vậy là anh cũng nghĩ vậy à?”

Khi Charlotte nói rằng cô ấy cũng giống như anh ấy, Bertus mỉm cười.

"Cái gì? Vì vậy, chúng ta chỉ coi cậu ấy là người quý giá của nhau?”

"Vậy thì sao? Còn nó thì sao?"

Không ai trong số họ tiết lộ cách thức và lý do tại sao họ lại giúp đỡ và chăm sóc Reinhardt.

Điều duy nhất còn lại là kết quả.

Reinhardt về cơ bản bị mắc kẹt giữa Charlotte và Bertus. Điều đó có thể thuận lợi cho anh ấy vào lúc này, nhưng nó sẽ không như vậy mãi mãi.

Trong một phiên bản đi bộ trên dây nguy hiểm nhất thế giới, Reinhardt đã phải liên tục tìm kiếm tính mạng của chính mình

Với điều đó, cuộc nói chuyện về Reinhardt đã kết thúc. Một lần nữa, sự im lặng kéo dài giữa Charlotte và Bertus trong một khoảng thời gian dài. Ngay từ đầu, hai người họ đã không nói chuyện với nhau nhiều như vậy, và ngay cả khi họ có nói, họ cũng chỉ có một số nhận xét ẩn ý, chỉ trích về nhau.

Charlotte là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng kéo dài của họ.

Về mặt của cô ấy rõ ràng là khá dữ dội, và rõ ràng là cô ấy sắp buộc mình phải nói điều gì đó mà cô ấy thực sự không muốn nói đến.

"Này..."

"...Gì bây giờ?"

"Tôi rất khó chịu khi anh là người duy nhất tôi có thể hỏi về điều này, vì vậy hãy để tôi hỏi anh một câu hỏi."

“...Nếu đây là về vấn đề quyền khai thác đang diễn ra, tôi không có gì để nói với em. Em không thực sự nghĩ rằng tôi sẽ trả lời nếu đối thủ của mình hỏi tôi về những điều đó, phải không?”

Đó là tất cả những gì Charlotte có thể hỏi anh ta, vì vậy Bertus đã từ chối cô ấy, vì anh ta không có ý định nói với cô ấy bất cứ điều gì. Charlotte tắc lưỡi và khoanh tay trước hành động ngắt lời cô ấy của Bertus.

"Không phải về vấn đề đó."

“Nếu đó là vấn đề với Thương hội, tôi cứ nói với em rằng họ không liên quan gì đến tôi. Tất nhiên, nếu Reinhardt có được những quyền kinh doanh đó, tôi nghĩ mình có thể tham gia một chút, về mặt kỹ thuật, đó sẽ là Reinhardt...”

“Tôi đủ hấp dẫn, phải không?”

Trước câu hỏi bất ngờ, hoàn toàn không bình thường của Charlotte, suy nghĩ của Bertus đơ ra một lúc.

Tôi có nghe nhầm không? Tôi nghe nhầm phải không?

Bertus đã nghe rõ câu hỏi của cô ấy, nhưng anh ấy đi đến kết luận rằng mình chắc chắn đã nghe nhầm vì Charlotte không thể hỏi điều gì đó như thế. Không có lý do gì để cô hỏi anh những điều như thế.

Charlotte cau mày khi nhìn Bertus, người đã không trả lời cô ấy mặc dù anh ấy nghe rõ những gì cô ấy hỏi.

“...Tại sao anh lại im lặng? Anh nên trả lời khi mọi người hỏi anh điều gì đó”.

“...Huh? Em đã nói gì hãy hỏi lại một lần nữa?”

Bertus cuối cùng quyết định xác nhận lại một lần nữa câu hỏi của Charlotte là gì.

Charlotte thở dài với hai cánh tay vẫn khoanh lại, có vẻ khó chịu khi phải tự mình nói ra những điều như vậy.

“Ý tôi là, tôi không đủ hấp dẫn sao?”

“...C-cái gì? C-có chuyện gì với em đột ngột vậy?”

Khi xác nhận rằng mình không nghe nhầm, Bertus tái mặt như ma.

Có chuyện gì với Charlotte vậy?

Charlotte đang cố gắng làm gì lần này?

Bertus bị bao trùm bởi một nỗi sợ hãi nghiêm trọng mà bản thân chưa bao giờ cảm thấy trước đây trong đời. Đầu anh như muốn nổ tung vì bối cảnh và mục đích không thể đoán trước mà câu hỏi của Charlotte đưa ra.

Bertus thực sự vô cùng sợ hãi vì Charlotte đột nhiên có một hành động khó lường như vậy. Charlotte chỉ cau mày trước hành vi do dự đột ngột của Bertus.

“Tai của anh có bị điếc không? Cứ nói thẳng là tôi đủ xinh rồi đúng không?”

“Tại sao... Tại sao em lại hỏi tôi những điều như vậy?”

Bertus không thể hiểu tại sao người em cùng cha khác mẹ và cũng là đối thủ mà mình đang chống lại lại hỏi anh rằng anh có nghĩ rằng cô ấy xinh đẹp hay không.

“Anh là người duy nhất tôi có thể hỏi, được chứ? Những người giúp việc, giống như những con vẹt, sẽ chỉ nói những lời hoa mỹ như, “Ngài luôn rạng rỡ như mặt trời như mọi khi.” Người của tôi không có gì khác biệt. Theo như tôi biết, anh là người duy nhất sẽ cho tôi câu trả lời trung thực cho câu hỏi này. Sẽ không sao nếu anh chỉ trích tôi hoặc xen vào một số bình luận ác ý, vì vậy hãy cứ nói điều gì đó”.

Rõ ràng là Charlotte sống giữa những người mà khi được hỏi ý kiến về một việc như thế, họ sẽ chỉ đưa ra câu trả lời mà họ nghĩ rằng cô ấy muốn nghe, bất kể sự thật là gì.

Đó là lý do tại sao Charlotte có ý tưởng rằng mình sẽ có thể nhận được câu trả lời thích đáng nếu hỏi một người ghét cô ấy.

Bertus thực sự không biết đó là về cái gì, nhưng anh ta có thể nói rằng Charlotte không có mục đích nào khác khi hỏi câu hỏi đó.

“Hừm... Em. Em đủ hấp dẫn.”

“Chà, tôi đoán là tôi đún—”

“Trong em giống con cá.”

“...Cái gì?”

Bertus khoanh tay cười toe toét.

“Em gái, em không biết mặt của mình giống cá hơn là người sao?”

Tất nhiên, đó chỉ là một bình luận ác ý, nhưng Bertus đã thực sự nhìn thấy khuôn mặt của Charlotte méo mó khi cô ấy cười một cách cay đắng.

“Khuôn mặt? Có phải anh vừa nói mặt không?”

“Sẽ ổn thôi mà em. Tôi chắc rằng sẽ có một người bạn tốt cho em trong đàn cá. Nhìn kỹ lại, tôi nghĩ rằng khuôn mặt của em trông khá tốt trong trường hợp đó.”

“Nói xong chưa? Anh có muốn tôi giết anh ngay bây giờ không?”

Những lời phát ra từ miệng Charlotte càng đáng ghét bao nhiêu thì nụ cười toe toét của Bertus càng lớn bấy nhiêu.

“Này, tôi đã trả lời câu hỏi của em một cách trung thực. Đó là những gì tôi nghĩ, vậy tôi đã làm gì

sai? Ồ, và nếu em kéo khuôn mặt đó, mặt của em trông giống một con cá biển sâu hơn là một con cá bình thường, em biết không?”

"Được rồi. Cảm miệng. Đó là lỗi của tôi khi hỏi anh."

Charlotte hướng mắt về phía cửa sổ như thể đang cố đánh lạc hướng bản thân.

Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Charlotte, Bertus cười toe toét.

Tất nhiên, anh tự hỏi tại sao người em gái cùng cha khác mẹ của mình đột nhiên hỏi anh rằng cô ấy có hấp dẫn hay không, nhưng Bertus không thể tìm ra lý do.

—Chủ nhật...

Charlotte đã trở về từ Cung điện Hoàng gia. Hôm trước, cô đã hỏi Bertus một câu hỏi khá vô giá trị, và rõ ràng là bất kể cô hỏi anh chàng đó điều gì, cô sẽ chỉ nhận được những câu trả lời ác ý, nhưng cô vẫn cảm thấy tồi tệ khi nghe chúng.

Cá?

Một con cá?

Đó là một sự xúc phạm bất ngờ đến nỗi cô cảm thấy như mặt mình sắp nổ tung.

Thật khó để nhìn nhận bản thân một cách khách quan, nhưng Charlotte thực sự nghĩ rằng cô ấy chắc chắn rất hấp dẫn. Cô thậm chí còn tin rằng

đó là một đánh giá khá khiêm tốn. Charlotte không giống như những người hầu gái thường gọi những thứ của cô ấy là nữ thần sắc đẹp tỏa sáng.

Charlotte có thể nói chỉ bằng cách nhìn vào chính mình. Chỉ cần nhìn lướt qua trong gương cũng đủ thấy cô xinh đẹp yêu kiều đến choáng váng.

Tốt...

Tôi đủ xinh đẹp, phải không?

Tôi không biết ngoại hình của mình có phải là đẹp nhất không, nhưng tôi vẫn chắc chắn rằng mình trông khá ổn.

Nó đủ để cô có một chút tự tin mờ nhạt, khiêm tốn về ngoại hình của mình.

Chưa hết, Reinhardt, anh chàng đó, đã nhảy dựng lên, không hài lòng với viễn cảnh kết hôn với Charlotte?

Charlotte chỉ nghĩ về Reinhardt như một chàng trai tốt đã giúp đỡ mình khá nhiều, nhưng điều đó đã làm tổn thương lòng tự trọng của cô ấy khá nhiều.

Lấy một người có tiền, có quyền, có năng lực và có nhan sắc như tôi thì có gì phải phàn nàn? Reinhardt có nghĩ rằng có ai đó trên lục địa này có triển vọng tốt hơn tôi không?

Charlotte dần bắt đầu tự ý thức được rằng thực sự có người ngoài kia có triển vọng và khả năng tốt hơn mình.

Đó có thể là ai?

Tôi chưa bao giờ nghĩ về điều đó, nhưng thực sự có ai đó ngoài kia vượt xa tôi không?

Những điều đó không phải là điều mà Charlotte nên lo lắng quá nhiều chỉ vì một chàng trai mà cô ấy thậm chí không thích theo cách đó, nhưng cô ấy không thể không cảm thấy tội tệ.

Charlotte tin rằng bản thân quyến rũ, chắc chắn rồi, nhưng lần đầu tiên trong đời, cô ấy đang suy ngẫm về sự tồn tại của chính mình.

Đó không phải là tất cả...

—Dự án mới của băng Rotary...

Các chuyến tàu mana là một trong những công nghệ quan trọng nhất gần như tương đương với các cổng dọc bên trong Thủ đô Đế quốc. Charlotte đồng ý rằng thiết lập các cửa hàng trong nhà ga là một ý tưởng khá hay.

Tuy nhiên, đó không phải là vấn đề.

Tại sao Reinhardt hỏi Bertus mà không phải tôi? Tôi cũng là con gái của Hoàng đế, vì vậy anh ấy cũng có thể yêu cầu tôi xin phép ông ấy.

Đó không phải là điều mà chỉ Bertus mới có thể làm được.

Mặc dù họ không gặp nhau hàng ngày và không phải lúc nào cũng thân thiết như vậy, nhưng cô ấy vẫn nghĩ rằng mối quan hệ của họ đủ thân thiết để

họ có thể chia sẻ những bí mật mà họ không thể với bất kỳ ai khác với nhau.

Tuy nhiên, Reinhardt vẫn hỏi ý kiến của Bertus thay vì cô ấy vì một việc quan trọng như vậy.

Tại sao?

Bertus có vẻ đáng tin cậy và có năng lực hơn cô ấy không?

Rõ ràng, Reinhardt đã tuyên bố rằng anh ta sẽ gắn bó với cả Charlotte và Bertus, hành động như một điệp viên hai mang, điều mà Charlotte cho là nực cười.

Vì vậy, Reinhardt đã làm việc chăm chỉ để có vẻ tốt với cả Bertus và Charlotte.

Bertus học cùng lớp nên Reinhardt có thể nói chuyện với anh ấy dễ dàng hơn và nhờ vả những điều như thế—cô ấy hiểu điều đó.

Charlotte hiểu nó...

Nhưng cô vẫn nổi điên.

Tại sao Reinhardt nói với Bertus mà không phải tôi?

Reinhardt có thực sự ghét tôi không?

Khi suy nghĩ của cô đạt đến điểm đó, Charlotte dừng bước.

Charlotte không thể không đứng đó sững sờ khi cô chuẩn bị bước vào Ký túc xá của Royal Class.

Reinhardt có thể thực sự ghét tôi.

Cô đã buộc Reinhardt đi cùng cô trong cuộc tìm kiếm cậu bé đó khi cô phát hiện ra rằng cậu ta biết những điều mà cậu ta không nên biết.

Reinhardt không tự nguyện hợp tác với Charlotte, nhưng anh ấy chỉ tuân theo lời cô ấy khi cô ấy yêu cầu anh ấy hợp tác.

Reinhardt chỉ miễn cưỡng làm việc cho Charlotte vì ngay từ đầu tính mạng của các thành viên Băng Rotary đã bị đe dọa.

Reinhardt chỉ hành động vì bản thân không có lựa chọn nào khác ngoài việc tuân theo mệnh lệnh của Charlotte, và trên thực tế, anh ta có thể đã miễn cưỡng làm những điều đó. Reinhardt có thể sợ rằng nếu bí mật của mình bị lộ hoặc bị phát hiện, anh ta có thể biến mất mà không ai biết.

Bí mật đó...

Không ai thực sự muốn biết một cái gì đó như thế. Cuối cùng, hoàn cảnh của Charlotte chỉ có vậy, hoàn cảnh của chính cô ấy.

Đó là lần đầu tiên Charlotte nhận ra...

Cô ấy luôn chỉ sử dụng Reinhardt. Cô chưa bao giờ tự hỏi anh cảm thấy thế nào về mọi thứ hay suy nghĩ của anh là gì và cô thực sự đã gây áp lực cho anh như thế nào.

Charlotte thực sự cảm thấy biết ơn và biết ơn vì sự giúp đỡ của Reinhardt, mặc dù những nhiệm

vụ cô giao cho anh luôn đi kèm với nguy hiểm như vậy.

Tuy nhiên, đó là nó.

Reinhardt đồng cảm với hoàn cảnh, cảnh ngộ và nỗi buồn của tôi; đó là lý do tại sao anh ấy đã giúp tôi. Đó là những gì tôi đã luôn nghĩ ..

Tuy nhiên, Reinhardt thực sự miễn cưỡng hợp tác, bị đè bẹp bởi sức nặng của quyền lực của Charlotte. Anh thực sự không lo lắng cho cô chút nào. Reinhardt có thể chỉ đối xử với cô ấy một cách miễn cưỡng.

Charlotte ấy thật ích kỷ.

Reinhardt thực sự có thể thoải mái với Bertus hơn Charlotte.

—Bởi vì Bertus sẽ không yêu cầu Reinhardt làm bất cứ điều gì nguy hiểm như Charlotte.

Đó là những gì Charlotte nhận ra, dẫn đến việc cô ấy đứng đó trong sự bàng hoàng trong một thời gian khá dài.

* * *

Charlotte đi đến ký túc xá của Class A mà không hề biết mình nên nói gì với Reinhardt. Cô cảm thấy mình phải xin lỗi. Nhưng bằng cách nào? Cô không biết mình nên nói gì.

'Tôi xin lỗi vì đã khiến cậu cảm thấy áp lực.'

'Tôi xin lỗi vì đã cho rằng cậu sẽ chấp nhận rủi ro như vậy.'

'Cậu không cần phải làm những việc như đưa thư cho tôi nữa.'

Nhưng làm thế nào Charlotte có thể liên lạc với anh ấy sau đó?

Charlotte thậm chí không thể yêu cầu người của mình làm những việc đó. Những kẻ đó thậm chí không thể tìm ra bất kỳ manh mối nào về tung tích của anh ấy trong khi Charlotte ngay lập tức tìm ra manh mối khi điều tra cùng với Reinhardt.

Chỉ có Reinhardt biết sự thật đó vì Charlotte muốn càng ít người biết về nó càng tốt.

Tuy nhiên, Dyrus và người của cô ấy đã thay đổi nhận thức về anh ta.

Họ đã đánh giá rằng anh ta có thể là đầu mối duy nhất để giải quyết tình trạng của Charlotte, vì vậy họ đã ngừng tìm kiếm.

Nếu Charlotte muốn Reinhardt ngừng làm những việc nguy hiểm, cô ấy sẽ phải ngừng gửi thư thông qua Charlotte.

Tuy nhiên, sau đó liên kết duy nhất cô có với anh ta sẽ bị mất. Charlotte sẽ mãi mãi bị cắt đứt khỏi những cảm xúc được gửi đến cô ấy qua những lá thư.

Chỉ bằng cách tiếp tục sử dụng Reinhardt vì những lý do ích kỷ của riêng mình thì mới liên kết với anh ta mới có thể được duy trì. Reinhardt phải tiếp tục phớt lờ mình trước tất cả những áp lực và nguy hiểm đó.

Tôi rất biết ơn Reinhardt, nhưng tôi không nghĩ sẽ công bằng với anh ấy nếu bắt anh ấy tiếp tục làm điều này chỉ vì lòng biết ơn của tôi.

Cái gì... Tôi nên làm gì đây?

Đây là điều mà tôi thực sự không muốn đánh mất. Tuy nhiên với tốc độ đó, cô ấy sẽ phải tiếp tục hy sinh sự an toàn của người khác cho chính mình. Charlotte thậm chí có thể tiếp tục hy sinh những người đối xử tốt với cô ấy thực sự xuất phát từ sự thù địch, cho đến một ngày họ có thể thực sự hy sinh.

Charlotte tiếp tục đi đến ký túc xá của Class A mà vẫn không biết mình nên nói gì.

Giọng nói đã trở nên quá quen thuộc với cô sau đó vang lên trong hành lang. Cô biết đó là ai, mặc dù cô không thể thực sự nhìn thấy khuôn mặt của anh ta.

-Không nghiêm túc đâu. Đồ ngốc! Tại sao tớ nên làm điều đó? (Reinhardt)

-Chúng ta đã quyết định rồi! Hừ! Và ngay cả khi cậu gọi tớ là Đồ ngốc, tớ sẽ không cảm thấy tức

giận chút nào? Cậu biết tại sao mà? Vì cậu còn
bực hơn đây biết không? (Harriet)

-Chắc chắn rồi, Đồ ngốc. (Reinhardt)

-Chắc chắn rồi, Hội trưởng. (Harriet)

-Tớ không phải là Hội trưởng?! TỚ KHÔNG PHẢI!
KHÔNG! Tớ sẽ không! Tớ sẽ không làm điều đó!
(Reinhardt)

-...À, ra là thế này hả? Tớ có thể hiểu tại sao cậu
luôn trêu chọc tớ. Nó được gọi là gì một lần nữa?
Có, cái gì đó? Phản dame? Tớ nghe nói đó là
những gì nó được gọi như thế. Đúng không, thưa
Hội trưởng? Tớ sẽ chăm sóc cậu trong tương lai.
(Harriet)

-Aaaaaaa! Tớ thực sự không muốn làm điều đó!
Xin hãy tha cho tớ! (Reinhardt)

-Làm sao tớ, một thành viên đơn thuần, lại có thể
quyết định như vậy, thưa Hội trưởng? (Harriet)

-Tớ đã nói với cậu rằng tớ sẽ không làm Hội
trưởng! (Reinhardt)

Cái này là cái gì?

Khi Charlotte nghe Reinhardt cãi nhau với ai đó,
cô tự hỏi liệu những lo lắng của mình có hơi ngu
ngốc không.

Tôi có nhầm không...?

Có phải Reinhardt không bị gánh nặng bởi bất kỳ
điều gì trong số đó?

Reinhardt dường như đang sống một cuộc sống hạnh phúc hàng ngày ở Temple, không cảm thấy áp lực, cũng không căng thẳng, cũng không sợ hãi về bất cứ điều gì, phải không?

-Tớ xin cậu! Làm! Tớ sẽ làm bất cứ thứ gì nhưng. Hừm? Hãy cho tớ một cái gì đó khác để làm. Đó là một nỗi đau! Cậu sẽ nhận được nó? Một nỗi đau trong ass! Tớ cũng bận lắm cậu biết không?! (Reinhardt)

-Cậu nói sẽ phụ trách việc vặt, vậy chẳng phải việc gì cũng phải làm hết, kể cả làm Hội trưởng sao? Cậu đã hứa, phải không? (Harriet)

-Đó không phải là điều tớ đã hứa! (Reinhardt)

Charlotte chẳng hiểu sao mất hết sức lực, rũ vai xuống, lê bước về ký túc xá Class B.

Tuy nhiên, trái tim trĩu nặng của Charlotte không nhẹ đi nhanh như vậy.

Tôi đã trì hoãn việc này quá lâu rồi.

Đã đến lúc tôi đưa ra quyết định về những điều mà tôi đã kìm nén trong một thời gian dài.

Tôi nghĩ rằng mình thực sự cần phải sắp xếp suy nghĩ của bản thân bây giờ.

Đó là những gì Charlotte nghĩ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading